

РЕШЕНИЕ

№ 2628

гр. София, 15.05.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 04.05.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова

ЧЛЕНОВЕ: Доброслав Руков
Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора Емилия Русинова, като разгледа дело номер **1724** по описа за **2012** година докладвано от съдия Петя Стоилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма] срещу Решение от 16.11.2011г. по НАХД №1296/2011г. по описа на СРС, НО, 4 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 23-2300582/23.09.2010г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда” – [населено място], с което на [фирма] е наложена имуществена санкция на основание чл.414, ал.3 от Кодекса на труда (КТ) в размер на 2000лв. за извършено нарушение на чл.62, ал.1 от КТ.

В жалбата се навеждат доводи за неправилност на обжалваното решение, като постановено при съществени нарушения на материалния закон и съдопроизводствените правила – касационни основания по чл.348, ал.1, т.1, и т.2 от НПК. Касаторът твърди, че съдът неправилно е квалифицирал правната норма, по която е следвало да действа административнонаказващият орган. Според касатора, съдът е бил длъжен да обсъди направеното възражение за неприложимост на общия текст, а за приложимост на чл.415В от КТ, тъй като незабавно е бил сключен трудов договор с лицето, а от нарушението не са последвали никакви вреди за работника.

В съдебното заседание касаторът не изпраща представител.

Ответникът също не изпраща представител.

СГП изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и

възраженията на страните, намира следното:

Касационната жалба се явява допустима, като подадена в срок и от надлежна страна. Разгледана по същество жалбата е основателна.

Първоинстанционният съд правилно и въз основа на събраните доказателства е установил фактическата страна на спора. Приел е, че на 18.06.10 г. контролните органи на Дирекция "Инспекция по труда" - [населено място] извършили проверка по спазване на трудовото законодателство в обект - автокозметичен център „Ф.“, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от [фирма]. По време на проверката контролните органи установили, че в обекта като „автомияч“ работел Д. С. П.. Същият работел с работно време от 08.00 ч. до 20.00 ч., при ползване на почивни дни по график, с фиксирано трудово възнаграждение и по време на проверката бил с работно облекло на фирмата - червен гащеризон със жълт надпис „Автокозметичен център Ф.“. Д. С. П. нямал сключен писмен трудов договор с работодателя [фирма] , а имал сключен граждански договор от 14.06.10 г. Установено било също, че Д. С. П. фактически извършвал трудова дейност в проверения обект като „автомияч“ - това обстоятелство било възприето непосредствено от проверяващите, които констатирали, че П. се намирал в обекта, изпълнявал трудови задължения и бил облечен с работно облекло на фирмата. Обстоятелствата относно работното време, трудовото възнаграждение и ползването на почивни дни от работника, се установяват от попълнена от него писмена декларация от 18.06.10 г.

От правна страна съдът е приел за установено, че в хода на административно-наказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, които представляват основание за отмяна на обжалваното наказателно постановление. При осъществяване на дейността на [фирма] е нарушена разпоредбата на чл.62, ал.1 вр. чл.1, ал.2 от КТ, тъй като дружеството, в качеството си на работодател, не е уредило като трудово правоотношение предоставянето на работна сила от Д. С. П. в обект, стопанисван от дружеството. Работодателят е бил длъжен, но не е сключил трудов договор съгласно разпоредбата на чл.62, ал.1 от КТ. Наложена имуществена санкция в размер на 2 000 лв. е правилно индивидуализирана и съответства на тежестта на нарушението.

Съгласно чл.218, ал.1 и ал.2 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН предмет на касационна проверка са само посочените в жалбата пороци на решението. За валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон съдът следи и служебно.

Обжалваното решение е валидно и допустимо, но непълно. При постановяването му е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила – липсват мотиви за приложението на привилегирания състав, поискано от санкционираното лице в жалбата срещу наказателното постановление.

Наведените с касационната жалба възражения срещу първоинстанционното решение се свеждат единствено до неприлагането на разпоредбата на чл.415 В от КТ. Според сега действащата разпоредба на чл.415 В от КТ (изм. ДВ. бр.7 от 24 Януари 2012г.) за нарушение, което е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в кодекса и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители, работодателят се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 100 до 300 лв. Според ал.2 не са маловажни нарушенията на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 и 3 и чл. 63, ал. 1 и 2, а процесното нарушение е по чл.62, ал.1 вр. чл.1, ал.2 от КТ. Съгласно чл.3, ал.1 от ЗАНН за всяко административно нарушение се прилага нормативният акт,

който е бил в сила по време на извършването му. Нарушението е извършено на 18.06.2010г., когато е действала първоначалната редакция на чл.514в от КТ (обн. ДВ, бр. 108 от 2008 г. от 19 Декември 2008г.) : „ За нарушение, което може да бъде отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители, виновното лице се наказва с глоба или имуществена санкция в размер от 50 до 100 лв.” Тази разпоредба е и най-благоприятната за нарушителя по смисъла на чл.3, ал.2 от ЗАНН.

С Тълкувателно решение №3 от 10.05.2011г. по тълк. дело №7/2010г. ОСК на ВАС приема, че разпоредбата на чл. 415в от Кодекса на труда представлява привилегирован състав, приложим в хипотезата на налагане на санкция за нарушенията, изрично упоменати в чл. 414, ал. 3 от същия кодекс, каквото е и нарушението по чл.62, ал.1. Според цитираното тълкувателно решение административният съд има правомощието като касационна инстанция да преквалифицира нарушението, описано в наказателното постановление, като "маловажно нарушение" по смисъла на чл. 415в от Кодекса на труда. Отклонено е искането на председателя на Върховния административен съд за постановяване на тълкувателно решение по въпроса: "Има ли правомощия административният съд като касационна инстанция да установява нови факти, имащи отношение към правната квалификация на нарушението?" с мотива, че при липса на разпоредби, налагащи извод в обратен смисъл следва, че и в касационните производства, визирани от чл. 63 ЗАНН е приложима забраната за фактически установявания, съобразно общото правило на чл.220 от АПК. Според него в касационното производство прилагането на материалния закон се преценява въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд в обжалваното решение. Но това, според ВАС не означава, че при установени по делото предпоставки за приложението на чл. 415в КТ, които не са съобразени от първата инстанция, касационният състав не може да отмени решението като издадено в противоречие с приложимия закон и да постанови ново решение по съществото на спора, с което да измени издаденото наказателно постановление и да съобрази наложената санкция с границите, установени за привилегирования състав по чл. 415в КТ.

Настоящата касационна инстанция намира, че по делото не са установени от първоинстанционния съд предпоставките за приложението на чл.415в от КТ, а административният съд като касационна инстанция няма правомощието да установява нови факти. Съгласно приложимата редакция, тези предпоставки са наличие на нарушение, което може да бъде отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в кодекса и липса на произтекли вредни последици за работници и служители от това нарушение. В жалбата до районния съд нарушителят е поискал прилагането на чл.415в от КТ, твърдейки, че незабавно е сключил трудов договор с лицето Д. С. П., а от нарушението не са последвали никакви вреди за работника, но тези факти не са били изследвани от съда, не са събирани никакви доказателства във връзка с установяването им и съответно решението не съдържа мотиви, относно приложението на чл.415в от КТ. Поради това, първоинстанционното решение следва да се отмени, като делото се върне за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд за установяване на фактическите предпоставки за приложението на чл.415в от КТ в редакцията му обн. ДВ, бр. 108 от 2008г.

По така изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 АПК вр. чл.63,

ал.1, изр.2 ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, XII КС

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение от 16.11.2011г. по НАХД №1296/2011г. по описа на СРС, НО, 4 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 23-2300582/23.09.2010г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда” – [населено място].

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд, при спазване на дадените задължителни указания в мотивите на настоящото решение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.